

„Gyönyörűen megírt történet, a szerzőnek sikerült egyedi és érdekes világot felépítenie.” – *Sophia, Soph's Book World*

PUNK

együtt,
egymás
ellen

57

Vajon ha rájön,
ki vagyok,
emlékezni fog arra,
mennyire tökéletesek
vagyunk együtt?

fine
selection

PENELOPE DOUGLAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

PENELOPE DOUGLAS

PUNK

együtt,
egymás
ellen

57

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

LEJÁTSZÁSI LISTA A REGÉNYHEZ:

Theory of a Deadman – *Bad Girlfriend*

Linkin Park – *Bleed It Out*

P!nk – *Blow Me (One Last Kiss)*

Halsey – *Colors*

The All-American Rejects – *Dirty Little Secret*

Atreyu – *Do You Know Who You Are?*

Bring Me the Horizon – *Happy Song*

Tiffany – *I Think We're Alone Now*

Eminem – *Lose Yourself*

Eminem ft. Rihanna – *Love the Way You Lie*

White Zombie – *More Human Than Human*

Staind – *Mudshovel*

Avril Lavigne – *Sk8er Boi*

Breaking Benjamin – *So Cold*

Ghost – *Square Hammer*

Garbage – *Stupid Girl*

Bring Me the Horizon – *True Friends*

Fort Minor – *Where'd You Go*

Taylor Swift – *Wildest Dreams*

*Claire-nek és Bendernek;
vajon mi történt volna hétfő reggel...*

1. FEJEZET

MISHA

Kedves Misha!

Meséltem már, mi az én szégyenem?

Nem, nem a Tini mamikat nézem, mint te. Ne is tagadd! Tudom én, hogy nem muszáj ott ülnöd előtte a hügoddal. Elég nagy már ahhoz, hogy egyedül tévézzen.

Nem. Az az igazság, hogy az én szégyenem sokkal rosszabb, elég kínos is beszélni róla. De szerintem a rossz érzésektől meg kell szabadulni. Csak egyszer kell túlesni rajta, nem igaz?

Szóval, van egy lány a suliban. Ismered a típust. Pomponlány, népszerű, mindene megvan, amit csak akar... Utálom bevallani, főleg neked, de régebben olyan akartam lenni, mint ő.

Egy részem talán még mindig erre vágyik.

Te tutira gyűlölnéd a csajt. Minden megvan benne, amit ki nem állhatunk. Számító, öntelt, felszínes... Az a típus, aki képtelen túl sokáig megerőltetni az agyát, különben belealszik. De mindig is lenyűgözött.

És most ne forgasd a szemedet! Érzem, hogy azt csinálsz.

Csak az a helyzet, hogy hiába minden visszataszító tulajdonsága, mégsem magányos sohasem. Érted, mire gondolok?

Egy kicsit irigylem érte. Na jó, baromira irigylem érte.

Szar érzés a magány. Mintha egy emberekkel teli szobában állnál, és úgy éreznéd, senki sem akarja, hogy ott legyél. Mintha ácsorognál egy buliban, ahova nem is hívtak meg. Senki sem tudja a nevedet. Nem is akarják tudni. Mert senkit sem érdekel.

Vajon rajtad nevetnek? Rólad beszélnek? Megvető pillantásokat vetnek rád, mintha a tökéletes kis világuk sokkal jobb lenne, ha felszívódnál, mert csak zavarod a kilátást.

Vajon azt kívánják, bárcsak vennéd a lapot és húznál már el onnan?

Rengetegszer érzem így.

Tudom, hogy száználmas dolog arra vágyani, hogy helyem legyen az emberek között, és tudom, biztosan azt mondd majd, hogy jobb egyedül lenni és helyesen cselekedni, mint követni a tömeget és tévúton járni, de... mégis folyton gyötör a vágy. Éreztél már így valaha?

Kíváncsi vagyok, vajon a pomponlány érez-e ilyesmit. Amikor lekapcsolják a zenét, és mindenki hazamegy. Amikor leszáll az éj, és már senki sem szórákoztatja. Amikor lemossa a sminket, letörli aznapra azt az önbizalommal teli arckifejezést, akkor vajon előjönnek az eltemetett démonjai, hogy játszadozzanak vele, ha már senki mással nem lehet játszani?

Gondolom, nem. Az önimádók nem szenvednek önbizalomhiányban, igaz? Az biztos jó érzés.

Megrezen a telefonom a kocsim középkonzolján. Felnézek Ryen levélből, és látom, hogy megint befut egy üzenet.

Fenébe. Rohadtul el fogok késni.

A srácok biztosan csodálkoznak, hogy hol a jó életben vagyok, és még húsz perc, mire odaérek a raktárhoz kocsival. Miért nem lehetek a láthatatlan basszusgitáros, aki senkit sem érdekel?

Újra Ryen szavait bámulom, és egyre csak ez a mondat jár az eszemben. *Amikor lemossa a sminket, letörli aznapra azt az önbizalommal teli arckifejezést...*

Ez a sor már akkor szíven ütött, amikor néhány évvel ezelőtt először olvastam. És a következő száz alkalommal is. Hogy tud ennyi mindent elmondani ilyen kevés szóval?

Visszatérek a levélhez, és végigolvasom, pedig tudom jól, hogyan végződik. De imádom a stílusát és azt, hogy mindig mosolyt csal az arcomra.

Na jó, bocsi. Tartottam egy kis Facebook-szünetet, szóval máris jobban érzem magam. Nem tudom, mikor lettem ekkora idióta, de örülök, hogy elviselsz.

Lapozzunk.

Szóval, hogy tisztázzuk a félreértéseket, Kyo Ren NEM gyerekes. Világos? Fiatal, lobbanékony, és Anakin és Luke Skywalker rokona. Hát persze hogy nyavalyog! Miért olyan meglepő ez? És helyrehozza majd a hibáit. Na, mibe fogadjunk?

Mennem kell. De igen, a kérdésre válaszolva az a dalszöveg, amit legutóbb küldtél, szuperül hangzik. Szerintem jó lesz! Nagyon várom már, hogy az egész szöveget elolvassam.

Köszönök mindent, Misha, jó éjszakát!

Valószínűleg holnap reggel nem írok.

Ryen

Jót nevetek, ahogy megint *A herceg menyasszonyára* utal. Így köszön el már hét éve. Az első évben egy ötödik osztályos projekt részeként kellett írunk egymásnak. Összeparosították az ő és az én osztályom diákjait, hogy levelezzünk. Aztán véget ért a tanév, de mi nem hagytuk abba. Kevesebb mint harminc mérföldre élünk egymástól, és már a Facebook is létezik, mi mégis így tartjuk a kapcsolatot, mert ettől marad különleges.

És nem nézem a *Tini mamikat*. A tizenhét éves húgom nézi, és beszí pantott. Egyszer. Nem is tudom, miért mondtam el Ryennek. Tudhattam volna, hogy ezzel fog szívatni.

Újra összehajtogatom a levelet. A fekete papír már annyira elvékonyodott a hajtásoknál, hogy ha még egyszer kihajtom és elolvasom, simán lehet, hogy elszakad. Sok mindenben változtak a leveleink az elmúlt években. Hogy miről írunk, miről civakodunk, a kézírása... A folyóírással éppen ismerkedő lány kusza lóbetűi egy öntudatos nő magabiztos tollvonásaivá váltak. De a papír ugyanaz. Az ezüst tinta is, amit használ. Amikor meglátom a fekete borítékot a konyhapulton a többi levél között, attól mindig felszökik bennem az adrenalin.

Visszacúsztatom a levelet a kesztyűtartóba a Ryentől jött többi kedven-cem közé, előveszem a tollamat, és az ölemben tartott jegyzetfüzetem fölé emelem.

– Mázolj magadra önbizalmat, színezd ki velem a tested – motyogom magamnak, miközben írni kezdek –, kend simára a ráncokat, mert ha jól magadra fested...

Megállok gondolkodni. Beszippantom az alsó ajkamat, és a piercingemet piszkálom.

– Elfedheted, mi rejlik bent – mondom, ahogy pörgetem a dalszöveget a fejemben –, nem látszik át a repedés. Lakkozod le magad, és könnyebb lesz majd a hazug nevetés.

Gyorsan lefirkantom a szavakat. A macskakaparásom alig látszik a kocsi sötétjében.

Megint pittyen a telefonom, és megakadnak a gondolataim.

– Jól van már – mordulok fel. Nem akarok több üzenetet. Tényleg olyan nehéz a többieknek öt percig nélkülem vinni a bulit?

Újra a papírra teszem a tollam hegyét, és megpróbálom befejezni a szöveget, de megállok, és csak kutatok az agyamban. Mi a jó élet jött utána? *Elfedheted, mi rejlik bent...* Becsukom a szemem, ismételvegtem magamban a sort, és próbálok visszaemlékezni a többire.

Felsőhajtók.

Fenébe már! Nem jut eszembe.

Visszateszem a tollra a kupakot, és a Raptor anyósülésére dobom a jegyzetfüzettel együtt.

Felrémlik Ryen egyik mondata. *Na, mibe fogadjunk?* Hát, mit szólsz egy telefonhíváshoz, Ryen? Hogy végre hallhassam a hangodat? De nem. Ryen szeretné úgy megőrizni a barátságunkat, ahogy van. Végül is működik. Minek kockáztatnánk meg a változást, ha azzal el is veszíthetnénk mindezt? És lehet, hogy nem téved. Mi van, ha meghallom a hangját, és ettől kevésbé lesznek különlegesek a levelei? Így legalább a szavain keresztül képzelhetem el a személyiségét. Ha telefonon beszélünk, ez megszűnne.

De mi van, ha tetszik a hangja? Mi van akkor, ha a nevetése vagy a lélegzete a telefonban legalább akkora visszhangot vet bennem, mint az írott szavai, és még többet akarok? Így is megszállottja vagyok a beszámolóinak. Pont emiatt ülök a kocsimban egy üres parkolóban, és olvasom újra az egyik régi levelét. Mert ezek inspirálják a zenémet. Ryen az én múzsám, ezt már biztosan ő is tudja. Neki küldöm el a dalszövegeimet, hogy elolvassa őket, vele vitatom meg minden ötletemet évek óta.

Csörög a telefonom. Odanézek, és meglátom Dane nevét a kijelzőn. Nagyot sóhajtok, felveszem.

– Mi van?

– Hol vagy?

– Úton már. – Indítom a kocsit, és sebességbe teszem a váltót.

– Nem igaz, valami parkolóban ülsz, és dalszöveget írsz, mi?

A szememet forgatva leteszem a telefont, és az anyósülésre hajítom.

Igen, a vezetés segít gondolkodni. Nem kell cseszegetni csak azért, mert nem tudok mással foglalkozni, ha beindulnak az ötletek.

Kihajtok az útra, rátaPOSOK a gázra, és a városon kívüli régi raktárépület felé veszem az irányt. A zenekarunk kincskeresős bulit szervezett, hogy pénzt gyűjtsünk a pár hónap múlva induló nyári turnénkra. Szerintem elég lett volna néhány koncert, esetleg összeállni pár másik helyi bandával, de Dane valami mást akart, hogy több embert húzzunk be. Meglátjuk, bejön-e.

A csípős februári hideg behúz a kapucnim alá, szóval feltekerem a fűtést és bekapcsolom a fényszórót. A széles fénycsíkok mélyen hasítanak át a sötétségen.

Ez az út vezet Falcon's Wellbe, ahol Ryen lakik. Ha továbbhajtának, ha elmennék a raktár előtt és egy elhagyatott vidámpark, a Cove felé vezető lehajtó mellett, egyszer csak az ő városában kötnek ki. Mióta megvan a jogsim, sokszor furdalt a kíváncsiság, és csábított a gondolat, hogy odamenjek, de soha nem tettem. Ahogy már mondtam, nem éri meg a kockázat, hogy elveszítsem azt, amim van. Kivéve, ha ő is beleegyezik.

Az anyósülés felé hajolok, és a jegyzetfüzet meg a többi papír között turkálva keresem az órámat. Itt hagytam tegnap, amikor lemostam a kocsit, pedig ez egyike annak a néhány holminak, amiért felelősséggel tartozom. Családi örökség. Vagy olyasmi.

Megtalálom, és a kormányon tartva a kezemet a csuklómra igazítom a fekete hasítottbőr szíjat, benne az órával. A nagyapámé volt, mielőtt apámnak adta a szüleim esküvőjén, hogy majd az elsőszülött fiuk megkapja. Az apám aztán tavaly ideadta – csak ezután tudtam meg, hogy elveszítette az eredeti óraművet belőle. Egy antik Jaeger-LeCoultre órát, ami nyolcvan éve a család tulajdonában volt. De majd én megtalálom. Addig is ezzel az ócska szarral vagyok megáldva a nagyapám szíján.

Sikerült végre becsatolnom. Felnézek, és meglátok valamit előttem az úton. Ahogy közelebb érek, az út szélén egy mozgó alak bontakozik ki a sötétben. Szőke lófarok, fekete kabát és az összetéveszthetetlen neonkék cipő.

Most ugye csak hülyéskedsz?! A rohadt életbe.

A fényzóró fénye a húgom hátára vetül, és megvilágítja a sötét éjszakában. Lehalkítom a zenét, ő meg végre észreveszi, hogy valaki figyel, és oldalra rántja a fejét. Megkönnyebbülés ül ki az arcára, amikor észreveszi, hogy csak én vagyok az, és mosolyogva tovább kocog. És még a fülese is ott van a fülében. *Ez aztán az élővigyázatosság, Annie.*

Lelassítom a kocsit, lehajtom az utasoldali ablakot, és lehúzódok mellé.

– Tudod, milyen vagy? – kiáltok ki neki, és dühösen megszorítom a kormányt. – Mint egy igazi sorozatgyilkos-csemege!

A fejét rázva halkan felnevet, és megszorítja a lépteit. Ezzel engem is gyorsításra kényszerít.

– És azt tudod, hogy hol vagyunk? – vitatkozik. – A Thunder Bay és Falcon's Well közötti úton. Soha senki nem jár erre. Minden oké.

Majd a szemöldökét is felhúzza hozzátesszi:

– Tisztára úgy beszélsz, mint apa.

Undorodva ráncolom össze a homlokomat.

– Egy – kezdem. – *Én* itt vagyok, úgyhogy nem, nem kihalt az út. Kettő. Ne rázd itt nekem a fejed, mert csak te vagy akkora ökör, hogy éjszaka a semmi közepén kocogj, és nem akarom, hogy megerőszkoljanak vagy meggyilkoljanak. És három. Ez övön aluli volt. Nem beszélek úgy, mint apa, szóval légy szíves, hagyd az ilyen övön aluli ütéseket. Nem szép dolog. És most szállj be a kocsiba! – vakkantom oda neki.

Megint megrázza a fejét. Csakúgy, mint Ryan, ő is szeret szívatni. Annie az egyetlen testvérem, és az apámmal való nem túl fényes kapcsolatom ellenére vele nagyon jól kijövök.

Annie kocog tovább, hangosan fújtat. Feltűnik, hogy karikás a szeme és beesett az arca. Lehordanám, de inkább mégsem teszem. Túl keményen dolgozik, és alig alszik valamit.

– Ugyan már – mondom neki egyre türelmetlenebbül. – Most komolyan, nincs időm erre.

– Akkor meg mégis mit csinálsz itt?

Kinézek az üres útra, hogy egyenesben tartsam az autót.

– Ma este van az a kincskeresős dolog. Benézek. Miért nem a jól kivilágított pályán futsz a parkban, a tucatnyi másik futóval együtt, biztonságban? Hm?

– Nem kell vigyáznod rám, mint egy kisgyerekre.

– Neked meg nem kell hülyeségeket csinálnod – vágok vissza.

De komolyan, mi a fenét gondol? Épp elég rossz itt egyedül lenni napközben is, nemhogy éjjel... Egy évvel vagyok idősebb, májusban már érettségizem, de általában inkább ő a felelősségteljes közülünk.

Erről jut eszembe.

– Figyelj csak – mordulok rá –, te vettél ki a pénztárcámból ma reggel hatvan dollárt?

Észrevettem, hogy hiányzik, pedig tegnap vettem fel kápét. Nem kötöttem el, és ez már a harmadik eset, hogy eltűnik a pénzem. Egy tízéves kislány szomorú arckifejezését ölti magára, ami, tudja jól, hogy mindig hat rám.

– Csak pár cuccot akartam venni a sulis projektemhez, és te úgysem költöd el soha a pénzed. Nem hagyhatom, hogy kárba vesszen.

A szememet forгатom. Tisztában van vele, hogy csak kérnie kellene az apánktól. Annie az ő drága szeme fénye, neki mindent megad, amit csak kér. De hogy is lehetnék rá mérges? Sokra viszi még, és olyan boldog kölyök. Végül is bármit megtennék, hogy boldog is maradjon.

Rám vigyorog. Nem kerüli el a figyelmét, ahogy kezdek megenyhülni. Közelebb dől a kocsihoz, belekapaszkodik az ablakkeretbe, és az ajtó alatti küszöbre pattan.

– Figyu, nem hoznál nekem egy gyömbérsört? – kérdezi. – Egy *jégghideg* gyömbérsört, amikor jössz haza a raktárból. Úgyis tudjuk mindketten, hogy csak öt percig maradsz, hacsak nem látsz meg valami dögös csajt, akitől hirtelen megjön a kedved a társasághoz, nem igaz?

Felnevetek magamban. Tökfej.

– Jól van – bólintok. – Ugorj be a kocsiba, és eljöhetsz velem a benzinkúthoz. Ehhez mit szólsz?

– És pár karamellt – teszi hozzá, nem is figyelve rám. – Vagy bármit, csak legyen ragacsos.

Aztán leugrik a küszöbről, és felgyorsítva elfut.

– Annie! – kiáltok rá a gázra taposva, és utolérem. – Most.

Rám néz.

– Misha, ott áll az autóm! – mutat előre kuncogva. – Nézz oda.

Előrenézek az úton, és látom, hogy igazat mond. A kék MINI Cooperre ott vár rá a jobb oldali pihenősávon.

– Otthon találkozunk – mondja Annie.

– Szóval végeztél a futással?

– Igennn... – bólint drámaian. – Ha hazaértél, beszélünk, jó? És most menj, hozz nekem gyömbérsört és valami édességet.

– Ó, nagyon szívesen hoznék, de sajnos nincs pénzem – mosolygok rá viccelődve.

– A kocsidban tuti van pénzed – vág vissza –, ne csinálj úgy, mintha nem dagnád el az aprót folyton mindenhova ahelyett, hogy a helyére tennéd. Fogadok, hogy vagy száz dollár hever szanaszét abban a terepjáróban.

Felhorkantok. Ja, ez vagyok én. A rossz, rendetlen báty, aki sajtrudacs-kákat eszik reggelire. A gázpedálra lépek, és továbbhajtok az úton. Még egy kiáltás száll felém hátulról.

– És egy kis kapros csipszet is!

Látom Annie-t a visszapillantó tükörben, ahogy a kezéből tölcseért formál a szája köré, és utánam kiált. Dudálok kettőt, hogy tudja, hallottam, és előrehajtok. Félreállok a kocsija elé. Megrázza a fejét, mintha itt atyáskodnék felette, mert nem megyek tovább, amíg be nem száll az autójába. Bocs, ez van. Nem hagyom a csinos, tizenhét éves húgomat egyedül egy sötét úton éjjel tízkor. Kiveszi a kulcsot a kabátzsebéből, kinyitja az ajtót, integet, aztán beszáll. Amikor látom, hogy felkapcsolta a fényszóróit, megint D-be teszem a váltót, és végre elindulok.

A gázpedálra taposok, és hátradőlök az ülésen, ahogy az elhagyott rak-tár felé vezetek. Annie fényszórói egyre távolodnak a visszapillantóban, majd eltűnnek, ahogy egy kis dombra hajtok fel. Aggodalom jár át. Nem úgy néz ki, mint aki jól van. Nem hiszem, hogy beteg lenne, de sápadtnak és fáradtnak tűnik.

Csak menj haza, és fekjüdj le aludni, Annie. Ne kelj fel reggel 4:30-kor, és aludd ki magad végre!

Kettőnk közül ő a tökéletes gyerek. 4,14-es a tanulmányi átlaga, ő a sulis röpcsapat sztárja, a kicsik softballcsapatát edzi, hogy a klubokról és extra

projektekről ne is beszéljünk, amiket elvállal. Az én szobám falát poszterek és fekete filccel odafirkált dalszövegek borítják. Az övét serlegek, díjak és kitüntetések. Bárcsak mindenki kaphatna abból a témérdek energiából, ami őt hajtja!

Befordulok a kavicsos útra, majd pár kanyar után meglátom a sötét fákkal körbevett területet. Az óriási épület fölém tornyosul. A legtöbb ablak be van törve, és már meg is látom a bentről kiszűrődő fényeket és a mozgó árnyékokat.

Azt hiszem, cipőket vagy valami ilyesmit gyártottak itt, de ahogy Thunder Bay lakossága jómódú, tehetős közösség lett, a gyártás kiköltözött a városból, hogy a zaj és a szennyezés messzebb kerüljön az itt lakók érzékeny fülecskéitől és orrocskáitól. De a raktár még mindig jó valamire, ilyen romos állapotban is. Tűzrakások, bulik, az ördög éjszakája halloween előtt... A káosz színtere lett. Ma éjjel pedig a mi káoszunké.

Leparkolok, kimászom a kocsiból, és bezárom. Inkább Ryen leveleit és a jegyzeteimet védem ezzel, mint a pénztárcámat a műszerfalon. A bejárat-hoz sétálok, de amint beérek, meg sem állok körülnézni. A *Square Hammer* dübörög a Ghosttól, mialatt átvágok a tömegben, és a helyiség sarka felé tartok, ahol tudom, hogy a haverokat találom. Mindig azt a helyet foglalják be, ha itt bulizunk.

– Misha! – kiált fel valaki.

Felpillantok, és egy oszlop mellett álló srác felé biccentek, akit körbevesznek a haverjai. De inkább továbbmegyek. Megveregetik a hátamat, néhányan köszönnek, de mindenki megy mindenfelé. Nevetésük igyekszik túlharsogni a zenét, és mindenhol telefonkijelzők villognak, ahogy sorra lövik a fotókat. Azt hiszem, Dane-nek igaza lett. Úgy tűnik, mindenki imádja a bulit.

A srácok pont ott vannak, ahol gondoltam – a kanapékon hevernek a sarokban.

Dane az iPaden dolgozik, biztos az esemény online felületét kezeli. Zsebes nadrágot visel, és pólót. Ez a szokásos szettje, akármilyen idő is van odakint. Lotus lófarokba köti fekete haját, miközben pár csajjal dumál. Malcolm pedig szájához emeli a bongját, és meggyújtja a szárát. Barna, göndör haja eltakarja a minden bizonnyal bevérzett szemét.

Remek.

– Na, megjöttem. – Az asztal fölé hajolok, felkapom a gitárkábeleket, amiket valami felborult piában hagytak, és a kanapéra dobom őket. – Mit szeretnél, hol legyenek?

– Mit gondolsz? – csattan fel Malcolm, a dobosunk. Füst gomolyog a szájából, és a mögöttem nyüzsgő tömeg felé int a fejével. – Téged akarnak, szépfiú. Tegyel pár kört.

Fintorogva nézek hátra a vállam felett.

– Ja, inkább nem.

Színpadra állni és énekelni vagy gitározni, az egy dolog. Az munka, és tudom, hogy mit kell tennem. De ez? Szórakoztatni az embereket, akiket nem is ismerek, hogy pénzt gyűjtsünk? Szükségünk van a zsére, és jó vagyok pár dologban, de a csacsogás nem tartozik közéjük. Nem vegyülök.

– Beállok biztonságinak – közlöm.

– Arra nincs szükség – áll fel Dane azzal az ismerős mosollyal, ami sosem hagyja el az arcát. – Nézz csak szét. Minden király. – Odasétál hozzám, és mindketten a tömeg felé fordulunk. – Csak nyugi, menj, beszélj valakivel. Van egy rakás jó csaj.

Karba teszem a kezem. *Talán*. De nem maradok ma sokáig. Az a dal még mindig nem hagy nyugodni, és be akarom fejezni.

Dane-nel a tömeget kémleljük. Az emberek mindenféle kártyákat szorongatnak, amiket a bejáratnál kaptak. Mindegyiken valami feladat áll a kincskereséshez.

Fotózz le egy hatemberes piramist.

Fotózz le egy kirúzoszott pasit.

Fotózd le magad, ahogy egy idegent csókolsz.

Aztán vannak kicsit mocskosabb feladatok is.

Fel kell tölteniük a fotókat a Facebookra, meg kell jelölniük a zenekar oldalát, és majd kisorsolunk egy győztest, aki nyer egy... valamit. Elfelejtettem, mit. Nem figyeltem.

Mindenkinek vennie kellett belépőt, de mivel mindenféle piát lehet kapni a pultnál, úgy tűnik, nem volt nehéz behúzni az embereket egy fizető bulira sem. A pultosok elvileg mindenkinek elkérlik a személyijét. Ja, persze. Ebben a városban mindenki ihat, amit akar, úgyis megússza.

– Szóval, hogy vagy? – kérdezi Dane. – A faterod megint a nyakadon ül?
– Minden oké.

Nem kérdez tovább. Tudom, hogy szívesen faggatna, de inkább hagyja a témát.

– El kellett volna hoznod Annie-t. Biztos imádná.

– Tudod, mikor – nevetek fel a terjengő fűszagban. – A húgom tiltott terület, világos?

– Jól van, jól van, nem mondtam semmit – adja az ártatlant pimasz félmosollyal. – Csak gondoltam, olyan keményen dolgozik, és biztos jól jön neki egy kis lazítás.

– Lazítás, az igen. Hogy valami bajba keveredjen, az nem – javítom ki. – Annie jó úton halad, és nincs szüksége arra, hogy elvonja bármi a figyelmét. Előtte nagy jövő áll még.

– És előtted nem?

Érzem magamon a tekintetét, a beszélést a levegőben. Ezt most kimondtam, nem igaz? Dane egy pillanatig csendben marad, gondolom, várja, hogy válaszolok-e, de aztán megint témát vált.

– Na jó, ezt figyeld – mondja. Közelebb hajol, és görgetni kezd az élém tartott iPaden. – Négy százötvennyolcan már becsekkoltak. Jönnek a videók, jelölések, valaki még a saját profiljáról is élőzik... Nagyon szórakozó ez a buli, mint reméltem. Máris látszik az eredmény, a YouTube-videóinakon négyszer annyi lett a megtekintés.

A kijelzőre pillantva látom a zenekarunk nevét meg egy csomó képet a hírfolyamunkon. Magasra emelt poharak, mosolygó lányok, videók váltakoznak, ahogy görget.

– Szép munka volt – nézek újra a tömeg felé. – Úgy tűnik, meglesz a zse a turnéra.

Ezt el kell ismernem.

Mindenki jól érzi magát, és dől a lé.

– Gyere át holnap – mondom. – Van pár dalszöveg, amit meg akarok mutatni.

– Oké – válaszol. – Most pedig tegyél egy szívességet, és lazíts egy kicsit! Úgy nézel ki, mintha egy sakkversenyt figyelnél.

Vetek felé egy morcos pillantást, aztán kikapom a kezéből az iPadet. Nevetve visszasétál a srácokhoz.

Nem vetem bele magam rögtön a buliba. Elindulok, közben pörgetem a hírfolyamot. Felismerem egy rakás nevet – barátok, osztálytársak, akik azért jöttek, hogy támogassák a bandát. A kis tűzrakások füstje száll a levegőben. Egy fotót tanulmányozok, amin egy srác van, a slicce fölél fekete filccel oda-firkált *LÓ* felirattal. Rámutat egy lány, kezét meglepetten a szája elé kapva pózol. A felirat: *Találtam egy lovat!*

Felnevetek. Persze, néhány feladat, mint hogy fotózd le magad egy lóval, egy kis kreativitás nélkül teljesen megoldhatatlan lenne. Ügyes.

Csillió fotó meg videó van már fent, és fogalmam sincs, Dane hogyan fogja végigbogarászni ezt a sok szart holnap. Igaz, ahogy ismerem, a sorsolás nem lesz sem random, sem igazságos. Simán kiválasztja a legjobb csajt a képekről.

Továbbgörgetek, és kiszúrok egy videót, ami épp elindult. Egy lány előkapja a pultból a bárpisztolyt, feltartja, és spriccelni kezdi belőle a vizet. A vízszugár fellő, majd visszahullik, mint egy szökőkút. A csaj riszálni kezdi magát, és a kamerába nevet.

– Egy szökőkútban állok! – jelenti be. A mellei majdnem kibuggyannak a trikójából. A trikójából, amit a jéghideg, New England-i februári időjárásban visel. De az egyik pultos kikapja a kezéből a bárpisztolyt, és bosszúsan visszateszi a helyére.

A kamera másik oldaláról halk nevetést hallok. A trikós lány a telefonért nyúl.

– Na jó, ez ciki volt, add ide. Szerkeszték rajta, mielőtt posztolom.

– A-aa – mondja gúnyos hangon ugyanaz a női hang, és hátrálni kezd. De a trikós lány utánaveti magát, és azt sikítja:

– Ryen! – Majd nevetést hallok, és a videónak vége.

Csak állok, bámulom az iPadet. A szívem lassan dörömbölni kezd.

Ryen?

A kamera mögötti lány neve Ryen?

Nem, ez nem lehet ő. Biztosan egy rakás lányt hívnak még így. Tuti nem tenné be ide a lábát.

De újra a videóra nézek, és a pillantásom a nevekre siklik a poszt tetején. Megjelölte a zenekart meg még pár embert, de aztán meglátom a posztoló nevét.

Ryen Trevarrow.

Kiegyenesedem. A mellkasom szaporán emelkedni és süllyedni kezdett.
Atyaég.

A rohadt életbe! Azonnal felnézek. Képtelen vagyok megállni, hogy ne kezdjem el a szememmel pásztázni a tömeget. A tekintetem arcról arcra ugrál. Bármelyik lány lehet Ryen. Itt van? Mi a jó élet? Megint az iPadre pillantok, és az ujjamat a neve fölé viszem. Hezítálok. Hét éve ismerem, de az arcát egyszer sem láttam. Ha most rákeresek, nincs visszaút.

De itt van. Nem tudom nem csekkolni. Képtelen vagyok rá, amikor tudom, hogy egy karnyújtásnyira lehet. Nincs akkora önuralmam. És végül is nem ígértük meg, hogy nem nézzük meg egymást a Facebookon. Csak annyit mondtunk, hogy nem közösségi médián tartjuk a kapcsolatot. Ki tudja, lehet, hogy ő már rám keresett. Lehet, hogy most is éppen engem keres, hiszen tudhatja a zenekarom nevét, és hogy ez a mi bulink. Talán éppen ezért van itt.

Na jó, nem érdekel. A nevére bökök, és dermedten állok, ahogy betölt a profilja.

És akkor meglátom.

Megjelenik a képe, a gyomrom összeszorul, és nem kapok levegőt.

Jézusom.

Karcsú vállak, hosszú, világosbarna haj. Szív alakú arc, dús, rózsaszín ajkakkal és világoskék, csillogó szempárral. Ragyogó bőr és csodálatos test.

Legalábbis az alapján, amit látok.

Hátrahajtom a fejem, és sóhajtok egy nagyot. Menj a fenébe, Ryen Trevarrow!

Hazudott.

Jó, nem teljesen, de rohadtul nem ilyennek gondoltam a levelei alapján. Szemüveges kis strébernek képzeltem, lila csíkokkal a hajában és Star Wars-os pólóban.

Visszapillantok a fotójára. A tekintetem a szexi ruhája alól kivillanó bőrfelületekre esik, ahogy a válla felett a kamerába néz. A testem felhevül, és gyorsan átfutom a profilját, nyomokat keresve – bármilyen nyomot, ami arra utal, hogy ez a lány nem ő.

Kérlek, ne ő legyen. Kérlek, legyél cucci, esetlen, félénk, meg minden, amit szerettem benned az elmúlt hét évben. Ne bonyolítsd a dolgokat azzal, hogy rohadt jól is nézel ki.

Pedig ez van. Minden jel arra mutat, hogy ő itt Ryen. Az én Ryenem. A becsekkolás a Gallo'sból, a kedvenc pizzériájából, a dalok, amiket hallgat, a filmek, amiket néz, és minden, amit a legújabb iPhone-ról posztolt. A kedvenc tárgyáról a világon.

A jó életbe.

Kikapcsolom Dane iPadjét, és belevetem magam a tömegbe. A hőgom-bák felmelegítik a fagyos levegőt, és kis tűzrakások mellett haladok el. Pirított pillecukor illatát érzem. Zene bömböl a hangfalakból. Csikorgatni kezdem a fogam, hogy megnyugtassam a szívemet.

A pulthoz megyek, leteszem az iPadet. Megfordulok, és karba teszem a kezem.

Csak nyugi.

Ha azért van itt, hogy engem lásson, majd megtalál. Ha nem, akkor... Akkor mi? Hagyjam az egészszet?

– Szia!

Felnézek, a szívem valahogy a gyomrom tájékán dübörög. A szökőkutas lány áll előttem a videóból.

És mellette...

Nem bírom levenni a szememet Ryenről. Tudom, hogy a barátja szólt hozzám, de leszarom. Ryen csendben áll mellette, összehúzott szemmel. Tétován néz rám.

A haja hosszú és egyenes – nincs begöndörítve, mint a facebookos képén –, és fekete pulcsit visel, amiből kilátszik a válla, meg egy cafatokra hasogattott, szűk farmert. Kivillan a combja.

Ryen. Az én Ryenem. Ökölbe szorítom a kezem a hónom alatt. Minden izmom megfeszül.

Nem mond semmit. Vajon tudja, ki vagyok?

Hallom, hogy a barátja megköszörüli a torkát. Pislogok egyet, és nagy nehezen ránézek. Végre kijön a válasz is.

– Szia.

A szökőkutas lány hetykén felemeli a fejét.

– Szóval az van, hogy kellene a csók – jelenti ki.

Alig veszek levegőt. Ryen közelségének tudata már szinte fáj.

– Nocsak – mondom neki. Hosszú fekete haja a szürke trikója felett viselt sáljára borul. Rohadt hideg van itt.

A kártyájára mutat.

– Ja, a kincskereséshez kell. – Végigmér, mosoly bujkál a szája szegletében. Ezek szerint tőlem kell az a csók?

Közelebb lép, de mielőtt túl közel érne, kiveszem a kezéből a kártyát, és átfutom.

– Érdekes, nincs is ilyen a kártyán – nyújtom vissza a lánynak.

– Helyette csinálom – magyarázza a barátjára pillantva. – Túl félénk.

– Csak válogatós vagyok – vág vissza Ryen, és újra ránézek. Pimasz válasza felcsigáz. Dacosan néz a szemembe. Szóval nem vagyok érdemes a csókra? Nahát, nahát... Elnyomok egy mosolyt.

– Lyla! – kiált valaki a közelben. – Atyaég, gyere ide!

Ryen barátja a balján kuncogó csoport felé fordul, és nevet valamin, amit éppen csinálnak. Ezek szerint ő Lyla.

Ismét felém fordul.

– Mindjárt visszajövök.

Ki nem szarja le?

– Csak légyszí, csókold meg. Nagy szüksége van rá – mondja Lyla. Aztán észreveszi, hogy Ryen vasvillaszemekkel néz rá, szóval visszafordul felém, hogy tisztázza a helyzetet. – A kincskereséshez, persze.

Nevetve elvonul. Azt várnám, hogy Ryen is megy velem, de nem teszi.

Ketten maradunk.

Hideg veríték veri ki a tarkómat. Ryenre nézek. Kínos csend borul ránk.

Miért nem mond semmit? Biztosan vágja, hogy ki vagyok. Persze, azt nem tudja, hogy mostanában alapítottam egy zenekart, mert meg akartam lepni a ballagásra egy igazi, retró demókazival pár hónap múlva, de manapság szinte lehetetlen észrevétlen maradni. A neveink és a képeink kint vannak a Facebook-oldalunkon és a bejáratnál. Most direkt idegesít?

Egyik lábáról a másikra áll, és nagy levegőt vesz, mintha arra várna, hogy megszólaljak. De nem teszem, ezért sóhajt egy nagyot, és a kártyájára pillant.

– Arról is kell kép, hogy valamit Susi és Tekergő-sen eszem valakivel.

A karomat továbbra is összefonom, és összeszűkültem szemmel figyelem. Tényleg nyomja tovább ezt a színjátékot?

– Vagy... – folytatja bosszankodva, mivel még mindig nem válaszolok – kell egy kép egy képről egy képről. Jelentsen ez bármit.

Csendben maradok, és kezdem felhúzni magam azon, hogy tettei a fogalmatlant. Hét év után tényleg így akarsz találkozni, angyalom?

Megrázza a fejét, mintha én lennék kettőnk közül a bunkó.

– Hagyjuk, mindegy. – Hátat fordít, hogy otthagyon.

– Várj! – kiált valaki.

Dane Ryen mögé kocog, megállítja, majd hozzám fordul. Suttogva dorgál.

– Haver, miért nézed úgy, mintha felpofozta volna a nagyidat? Szedd össze magad! – Majd mosolyogva Ryenhez fordul. – Helló, mi a helyzet?

Egy pillanatra leveszem róla a szemem. Tényleg nem tudja, ki vagyok?

Végül is, lehet, hogy van itt egy rakás ember, aki nem is hallott még rólunk. Nem vagyunk valami nagy szám, és talán ötven mérföldes körzetben ez az egyetlen buli, szóval miért is ne lehetne itt, ha egyszer semmi más izgalmas nincs a környéken? Talán fogalma sincs róla, hogy éppen Misha Lare áll vele szemben. A fiú, akivel tizenegy éves kora óta levelezik.

– Hogy hívnak? – kérdezi Dane.

Ryen megfordul, rám villantja a szemét, világosan jelezve, hogy felhúzta a falait. Hála nekem.

– Ryen – válaszol. – Téged?

– Dane. – Felém fordul. – Ő pedig... – De erre beküldök neki egy laza gyomrost.

Nem. Nem így kell ennek történnie.

Ryen észrevette a szitut, és összehúzza a szemöldökét. Biztos azon töpreng, mi a fene bajom van.

– Szóval, Falcon's Wellben laksz? – vált témát Dane. Úgy tűnik, vette a lapot.

– Aha.

Dane bólint. Csendben álldogálnak.

– Oké, szóóóóval... – csapja össze a tenyerét Dane –, hallom, valamit Susi és Tekergő-sen kell enned.

Meg sem várja a választ, már nyúl is pultba, hogy beleturkáljon a koktél-díszekbe. Előhúz egy citromszeletet. Ryen elfintorodik.

– Egy citrom?

– Tuti nem mered – provokálja Dane.

De Ryen megrázza a fejét.

– Jól van, várj! – Azzal Dane elsiet. Én meg tovább nézem a lányt. Nem tudom levenni róla a szemem. Rohadtul nehéz felfogni, hogy ez itt Ryen.

Azok a vékony ujjak, amik ötszáznyolcvankét levelet írtak nekem. Az áll, amin tudom, hogy a smink alatt egy kis heg rejtőzik, amit nyolcéves korában szerzett korcsolyázás közben. A haj, amit minden este lófarkba fog, mert szerinte nincs rosszabb annál, amikor hajszálakkal a szádban ébredsz.

Volt már vagy fél tucat csajom, és tízszer kevésbé ismertem mindegyiket, mint ezt a lányt.

És neki fogalma sincs róla.

Dane egy nyárrsal tér vissza. Az egyik hegyét pirított pillecukorba szúrta egy tűzrakásnál. Hozzám fordul, és a kezembe nyomja.

– Egy kis együttműködést, ha kérhetem. – Aztán Ryenhez fordul, és megfogja a telóját. – Gyerünk. Majd én megcsinálom a képet.

Ryen szórakozottan rám néz, de azonnal elsötétül a tekintete. Nem úgy néz ki, mint aki szívesen enne velem bármit Susi és Tekergő-sen.

De nem hátrál meg. Nem is színlel féltékenységet. Odajön, megfog egy bárszéket, és feláll a lábtartójára, hogy magasabb legyen. Nem alacsony, de határozottan kisebb az én 180 centimnél. Enyhén szétnyílt ajkakkal felém hajol, a szemembe néz, és a szívem majd kiugrik a helyéről. Rohadtul nehéz megállni, hogy ne fonjam szét a karjaimat és érintsem meg.

De ekkor megáll.

– Nyitott szájjal közelítek feléd – mutat rá a helyzetre. – Hadd lássam, hogy te is akarod.

Eddig bírtam. A szám széle halvány mosolyra görbül.

Basszus, ez a lány szexi.

Ezt nem gondoltam volna.

Megadom magam. Feltartom a pillecukrot, és kinyitom a számat. A szemébe nézek, miközben mindketten előrehajolunk és beleharapunk. Megállunk egy pillanatra, hogy Dane képet tudjon csinálni. A lány tekintete rám szegeződik, és érzem a leheletét a számon. A testem tűzben ég, és amikor közelebb hajol, hogy nagyobbat harapjon, az ajkai súrolják az enyémet. Felnyögök.

Elhúzódom, és egészben nyelem le azt a szart. Fenébe.

Elrágszálja a pillecukrát, megnyalja a száját, és leszáll a bárszékről.

– Köszö.

Bólintok. Érzem, hogy Dane engem néz, és biztos vagyok benne, hogy tudja, valami nem stimmel. Ledobom a pultra a nyársat, és találkozik a tekintetünk. Szemérmes mosoly ül az arcán.

Gyökér.

Jó, oké. Tetszett a pillecukros téma, Dane. Egy tucatot is megennék a csajjal így. Elképzeld, hogy nem sietek annyira haza, hm?

Rezegni kezd a telefonom a zsebemben. Kiveszem, és látom, hogy Annie az. Kinyomom. Biztos azért hív, hogy hol vagyok már a kajájával. Egy perc, és visszahívom.

– Szóóval... – mondja Dane –, ez a rakás kép, amit posztolsz az oldalra... nincs pasid, aki majd jön és le vadászik minket, ugye?

Befeszülök. Ryennek nincs pasija. Írta volna.

– Áh – válaszol –, tudja jól, hogy engem nem lehet lekötni.

Dane nevet, én meg csak állok és figyelek.

– Nem, nincs pasim – válaszol Ryen végre komolyan.

– Ezt nehéz elhinni...

– És nem is akarom, hogy legyen – vág Dane szavába. – Volt egyszer, de úgyis csak fürdetni, etetni, sétáltatni kell őket.

– És mi történt? – kérdezi Dane.

Ryen megvonja a vállát.

– Engedtem az elvárásaimból. Úgy tűnik, túl sokat is. Azóta válogatok.

– És van valaki, aki megüti a szintet?

– Egy van. – Egy pillantást vet rám, aztán újra Dane-re néz. – De sosem találkoztam vele.

Egy van. Csak egy srác üti meg a szintet. Vajon rám gondol?

Megint rezeg a telefonom, de a zsebembe nyúlok, és lenémítom.

Felnézek, és látom, hogy mindenhol vakuk villognak, és kiszúrok pár embert, akik egy graffiti előtt pózolnak tőlünk jobbra. Elindulok, és elveszem Ryen telefonját. Ezen meglepődik. Mögé sétálok, bekapcsolom a kamerát, szelfi módra váltok, és lehajolok, hogy a kijelző az arcunkat mutassa. De úgy igazítom, hogy benne legyen a képben a srác is, aki mögöttünk fotózza a graffiti előtt álló két lányt.

– Egy kép – súgom a fülébe a mi szelfinkre utalva – egy képről – mutatok a fotózó sráca – egy képről. – A graffitis fal felé intek, ami előtt a lányok állnak.

Végre mosolyra húzódik a szája.

– Ravasz. Kösz.

Elkattintom a képet. A pillanat örökre megmaradt.

Mielőtt elköszönök és odébálok, beszívom Ryen illatát. Elmosolyodom.

Nagyon fogsz utálni, te angyal, amikor végre egyszer találkozunk, és összerakod, hogy mi történt itt.

Ryen elveszi a telefonját, és lassan elsétál. A válla fölött még visszanéz, mielőtt eltűnik a tömegben.

Máris vissza akarom kapni őt.

A zsebembe nyúllok, és előveszem a mobilt, hogy visszahívjam a húgomat. Mennyire fog utálni, ha azt mondom, szerezzon kaját magának? Nem hiszem, hogy rögtön haza akarnék indulni.

De ahogy csörgetem, nem veszi fel a telefont.

2. FEJEZET

RYEN

Három hónappal később...

Kedves Misha!

Mi – a – franc – van – veled?

Jól olvastad. Kiböktem. Akár azt is írhatnám, hogy ez lesz az utolsó levelem, de tudom, hogy ez nem igaz. Nem fogok lemondani rólad. Megígértetted velem, hogy nem teszem, szóval tessék. Három hónapnyi kussolásod után is én vagyok Hüde Megbízható kisasszony. Remélem, jól érzed magad, akárhol is vagy, te szemét.

(De most komolyan, azért nem haltál meg, ugye?)

Megkaptad már az előző leveleimben küldött jegyzeteket a dalszövegekről. Kicsit azt kívánom, bárcsak lenne róla másolatom, így, hogy teljesen eltüntél, de végül is minek? Azokat a szavakat neked szántam, csak neked. Még ha nem is olvasod már a leveleimet, vagy meg sem kapod őket többé, akkor is el kell küldenem őket. Jólesik a tudat, hogy kutatnak utánad.

Ami a legfrissebb híreket illeti, bekerültem az egyetemre. Igazából több egyetemre is. Vicces. Olyan régóta vágyom arra, hogy minden megváltozzon az életemben, és amikor végre megtörténne, ez a sürgető érzés lelassul. Azt hiszem, ezért boldogtalanok az emberek olyan sokáig. Bármennyire is nyomorúságos az élet, egyszerűbb annál maradni, amit már ismerünk.

Te is észrevetted már ezt? Hogy mindenki minél gyorsabban és könnyebben akarja átvészelni az életet? És még ha tudjuk is jól, hogy kockázat nélkül nincs győzelem, mennyire félünk bevállalni?

Őszintén szólva félek. Folyton arra gondolok, hogy az egyetemen sem lesz máshogy semmi. Ugyanúgy nem tudom, mit akarok csinálni. Nem lesz több önbizalmam, nem leszek biztosabb a döntéseimben. Ugyanúgy a rossz emberek választom barátoknak, és a rossz srácokkal fogok járni.

Szóval ez van. Jó lenne hallani felőled. Mondd, hogy túl elfoglalt vagy ahhoz, hogy tovább levelezz velem, vagy hogy túl öregek vagyunk már ehhez. Csak leg-alább még egyszer, utoljára mondd el, hogy hiszel bennem, és hogy minden rendben lesz. Az ilyen hülyeségek mindig sokkal jobban hangoznak, ha te mondd.

Nem Hiányzol, Egy Kicsit Sem:

Ryen

Ui. Ha rájövök, hogy valami kocsit, csaj vagy a legújabb Grand Theft Auto miatt dobtál, szét fogom trollkodni a Walking Dead-üzifalakat a nevedben.

Visszapattintom a kupakot az ezüst tintás tollamra. Megfogom és össze- rendezem a két fekete papírdarabot, majd félbehajtom őket. Bedugom a levelet a hozzájuk passzoló borítékba, felkapom a fekete pecsétviaszt, és az éjjeliszekrényemen álló gyertya fölé tartom.

Három hónap.

Összeráncolom a szemöldökömet. Még sosem hallgatott ilyen sokáig. Mishának gyakran van szüksége egy kis távolságra, szóval hozzászoktam, hogy egy darabig néha nem hallok felőle, de most valami tuti történt.

A viasz olvadni kezd. Előveszem a borítékot, és rácsepegtetem. Miután elfújom a gyertyát, fogom a pecsétet, és a viaszba nyomom, lezárva a levelet. A nyomat díszes, fekete koponyája visszabámul rám. Mishától kaptam. Megunta, hogy folyton a griffendéles pecsétet használtam, amit még tizenegy éves koromban kaptam. A húga, Annie mindig ezzel viccelődött, azt sikítózva, hogy megérkezett a roxforti levele. Így hát küldött nekem egy „férfiasabb” pecsétet, és azt mondta, vagy ezt használjam, vagy inkább semmit. Nevettem rajta. Felőlem.

Egy totális tévedés miatt kezdtünk el először levelezni. Az ötödik osztályos tanáraink megpróbálták nemek szerint összepárosítani az osztályainkat,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy kényelmesebb legyen levelezni, de az ő neve Misha, engem meg Ryennek hívnak, szóval az ő tanára azt hitte, fiú vagyok, az enyém azt, hogy ő lány, satöbbi, satöbbi.

Először nem jöttünk ki túl jól, de hamar rájöttünk, hogy van bennünk valami közös. Mindkettőnknek korán elváltak a szülei. Az ő anyukája két-éves korában hagyta el őket, én pedig négyéves korom óta nem hallottam az apám felől. Egyikünk sem igazán emlékszik rájuk.

Mára pedig, hét év után, a gimni végéhez közeledve ő lett a legjobb barátom.

Kimászom az ágyból, rácsapok egy bélyeget a levélre, és az íróasztalomra teszem, hogy majd reggel elküldjem. Visszasétálok, és az írószereimet elteszem az éjjeliszekrényembe. Kinyújtózom, és a kezemet a csípőmre téve sóhajtok egy nagyot.

Misha, hol a fenében vagy? Megfulladok.

Ha ennyire aggódok, ráuglizhatnék, persze. Vagy megkereshetném Facebookon, vagy elnézhetnék a házához. Csak harminc mérföldnyire lakik, és a címét is tudom. De ígéretet tettünk egymásnak. Legalábbis én megígértettem vele. Ha látjuk egymást, azt, hogy hol élünk, vagy találkozunk az emberekkel, akikről mesélünk a leveleinkben, az tönkretenné a közösen felépített kis világunkat.

Ebben a pillanatban Misha Lare minden tökéletlenségével együtt is tökéletes a fejemben. Meghallgat, motivál, megnyugtat, és nincsenek elvárásai felém. Igazat mond, és ő jelenti az egyetlen helyet, ahol sohasem kell rejtőzködnöm. Mégis hány embernek van ilyen barátja?

Bármennyire is szeretnék választ kapni, nem adhatom ezt fel csak úgy. Hét éve írunk egymásnak. A részemmé vált, és nem is tudom, mihez kezdenék nélküle. Ha felkeresem, minden megváltozik.

Nem. Még várok egy kicsit.

Az órára pillantok. Idő van. A barátaim pár perc múlva itt lesznek.

Felkapok egy darab krétát az íróasztalomon lévő tálcáról, és a hálószobaajtó melletti falhoz sétálok. Kis képkereteket kezdek rajzolni a felcelluzozott képek köré. Négyet ragasztottam fel.

Én, tavaly ősszel a pomponcsapattal, körülöttem a lányokkal, akik pont ugyanúgy néznek ki, mint én. Én, tavaly nyáron a Jeepemben, egy rakás barátal a hátsó ülésen. Én, nyolcadik osztályos koromban, a nyolcvanasévek-bulin, mosolyogva és az egész osztállyal együtt pózolva.